

Krzysztof Bugajski

Weksel własny in blanco – funkcja, charakter prawny

I

Wraz ze zmianami ustrojowymi po 1989 r. zapoczątkowano zmiany gospodarcze w Polsce zmierzające do stworzenia gospodarki zrównoważonej, której funkcjonowanie opiera się przynajmniej po części na mechanizmach samoregulacji. Oznacza to konieczność wykorzystywania w kontaktach między podmiotami gospodarczymi, i nie tylko, narzędzi zgodnych z logiką mechanizmu rynkowego, ułatwiających obrót. Do nich niewątpliwie należy weksel.

Początków weksla należy szukać w średniowiecznych północnych Włoszech. Weksel jako instytucja prawna podlegająca stałej ewolucji wykazał zadziwiającą żywotność – zrodził się w okresie feudalnym, rozwinął i spełniał ważną rolę w obrocie w kapitalizmie, we wszystkich fazach jego rozwoju¹, i służy do dzisiaj.

O znaczeniu weksla może świadczyć fakt, że w okresie II Rzeczypospolitej, podobnie jak w innych państwach liberalizmu gospodarczego, znaczna ilość transakcji handlowych i operacji finansowych dokonywana była nie przy użyciu gotówki, lecz przy jego pomocy. Weksle stanowiły także przedmiot obrotu giełdowego, a istniejące przy oddziałach Narodowego Banku Polskiego izby rozrachunkowe umożliwiały wyrównywanie przy pomocy rozrachunku roszczeń wynikających z weksli i czeków².

Po wojnie system nakazowo-rozdzielczy w oparciu o swe założenia ideologiczne zakazał podmiotom gospodarki uspołecznionej wzajemnego kredytowania i prowadzenia między sobą operacji finansowych z pominięciem banków nadzorowanych przez państwo, wyłączając prawie całkowicie weksle z obrotu. W PRL weksel miał marginalne zastosowanie ze względu na swą funkcję między jednostkami gospodarki uspołecznionej a ich pracownikami lub agentami jako gwarancja spłaty zaciągniętych pożyczek w tych jednostkach lub zabezpieczenie zwrotu przejmowanego mienia na podstawie umowy agencyjnej. Nawet po ogłoszeniu ustaw wprowadzających reformę gospodarczą w 1982 r. nie przewidziano weksla jako formy rozliczeń między jednostkami gospodarki uspołecznionej, dopiero wejście w życie w 1989 r. nowego prawa bankowego i wygaśnięcie starych przepisów wykonawczych stworzyło podstawę do posługiwania się nim przez wszystkie podmioty gospodarcze³.

Po dokonanej transformacji ustrojowej, a także gospodarczej, weksel nie występuje tak masowo w obrocie jak w okresie przedwojennym. Nie jest powszechnie stosowany w obrocie gospodarczym, a jego zasadnicza funkcja płatnicza i kredytowa została przejęta przez inne, nowocześniejsze i lepsze instrumenty rynkowe⁴. W zaniku są weksle trasowane, przeważają weksle własne, a ich użycie sprowadza się do wykorzystania spełnianej przez nie funkcji gwarancyjnej, co odbywa się na szeroka skalę w rozliczeniach bankowych. Najlepiej służą temu weksle in blanco, dlatego zdominowały one dzisiejszy obrót wekslowy⁵.

Im to właśnie, a w szczególności wekslowi własnemu in blanco, zostanie poświęcony niniejszy artykuł w aspekcie rozważań nad charakterem prawnym, obiegiem, realizacją i funkcją weksła własnego niezupełnego.

II

Polskie prawo wekslowe w art. 10 określa weksel in blanco jako weksel „niezupełny w chwili wystawienia”, a więc taki, który został zaopatrzony w podpis wystawcy, poręczyciela, lecz niewypełniony całkowicie lub nieposiadający wszystkich cech, jakich prawo wekslowe wymaga dla ważności weksła. Wekslem in blanco jest zarówno weksel podpisany w zamiarze stworzenia takiego weksła, jak i weksel zawierający już niektóre klauzule wekslowe, a więc częściowo wypełniony, w którym jednak pozostawiono jego posiadaczowi wyraźnie lub w sposób dorozumiany uzupełnienie brakujących części lub klauzul⁶. Przyjmuje się także, że jeżeli inaczej nie zastrzeżono, osoba podpisana na wekslu in blanco (np. wystawca) godzi się odpowiadać wekslowo po jego uzupełnieniu w stosunku do przyszłych hipotetycznych posiadaczy.

Funkcja weksła własnego niezupełnego spośród funkcji, jakie spełnia weksel w ogólności, takich jak funkcja płatnicza, kredytowa, obiegowa, gwarancyjna sprowadza się w zasadzie do funkcji gwarancyjnej (lub kaucyjnej), z mniejszym naciskiem na obiegowy charakter tego papieru wartościowego.

Weksel własny in blanco używany jest na zabezpieczenie wykonania zobowiązania pieniężnego, jakie może powstać w przyszłości wskutek niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania z prawa powszechnego. Funkcja gwarancyjna poprzez wystawienie weksła niezupełnego w obrocie polega na tym, że strony zawierające umowę pragną zabezpieczyć ewentualne roszczenia mogące z niej wyniknąć, ale nie są w stanie w momencie zawarcia umowy oznaczyć np. daty płatności czy wysokości roszczenia⁷, dlatego strona, która ma stać się ewentualnym dłużnikiem roszczenia wynikającego z umowy, podpisuje blankiet wekslowy, udzielając upoważnienia drugiej stronie odnośnie do uzupełnienia weksła brakującymi składnikami wymaganymi przez prawo.

Weksel in blanco wystawiany jest zwykle na urzędowym blankiecie, ale można wystawić go także na zwykłej kartce papieru. Przyjmowanie weksła niezupełnego w postaci czystej kartki z podpisem nie jest wskazane z racji większego ryzyka podnoszenia przez podpisanego zarzutu, że podpis został złożony bez zamiaru zaciągnięcia zobowiązania wekslowego, a zamieszczono go np. z zamiarem udzielenia pełnomocnictwa⁸.

Weksel in blanco znalazł szczególne zastosowanie w obrocie bankowym, w którym stosowany jest jako jedna z form zabezpieczania kredytu⁹.

III

Przed podpisaniem weksła in blanco wystawca powinien dla zabezpieczenia swoich interesów zawrzeć z wierzycielem porozumienie. Może ono zostać osiągnięte w sposób wyraźny lub dorozumiany; jeżeli istnieje w formie pisemnej – nosi miano deklaracji wekslowej. Istnienie

pisemnego porozumienia co do wypełnienia weksla ułatwia tylko przeprowadzenie dowodu, czy weksel niezpełniony w chwili wystawienia wypełniony został zgodnie z wolą stron wyrażoną w porozumieniu (orzeczenie SN z dnia 24 października 1962 r. II CR 976/61)¹⁰. Ciężar dowodu odnośnie do faktu, czy weksel wypełniono zgodnie, czy też niezgodnie z porozumieniem spoczywa na dłużniku, który może korzystać z wszelkich środków dowodowych przewidzianych przez kodeks postępowania cywilnego.

Porozumienie chroni wystawcę weksla własnego in blanco głównie przed uzupełnieniem weksla sumą wekslową przekraczającą kwotę długu, a także przed innymi wpisami niekorzystnymi dla wystawcy. W razie udowodnienia rozbieżności między treścią uzupełnionego weksla a deklaracją, weksel nie traci swej ważności, lecz pociąga to za sobą taki skutek, że wystawca odpowiada w granicach i w sposób określony w porozumieniu.

Sąd Apelacyjny w Warszawie stwierdził w wyroku z dnia 19 listopada 1999 r., że „[b]rak deklaracji wekslowej, czyli porozumienia w formie pisemnej, nie ma wpływu na ważność zobowiązania wekslowego [...]. Porozumienie co do wypełnienia weksla niezpełnionego może być zawarte pomiędzy wystawcą weksla i remitentem w każdej formie, a w braku formy pisemnej podlega ogólnym regułom interpretacyjnym.”¹¹ W świetle tak ukształtowanej linii orzeczniczej porozumienie wekslowe podlega wykładni zgodnie z art. 65 k.c., który stanowi, że składane oświadczenia woli należy tłumaczyć, mając na uwadze okoliczności i sytuacje, w których zostały złożone, tak jak wymaga tego zwyczaj i zasady współżycia społecznego, ze szczególnym uwzględnieniem przy umowach zamiaru stron i celu umowy. Najistotniejszą okolicznością towarzyszącą złożeniu oświadczeń woli w ramach porozumienia wekslowego jest istnienie stosunku podstawowego, który jest kontekstem przy rekonstrukcji woli stron. Ze względu na obecny w tym stosunku prawnym bardzo istotny element zaufania, uzasadniony jest postulat wykładni porozumienia wekslowego na korzyść dłużnika¹².

Koniecznym elementem stanu faktycznego składania oświadczenia woli przez wystawcę weksla in blanco jest złożenie podpisu na jakimś nośniku i wydanie go odbiorcy, i tylko w tym zakresie oświadczenie woli wystawcy jest sformalizowane, pozostała część może zostać wyrażona w formie, która odczytana zostanie przez wekslobiorcę jako wypowiedź rodząca skutek prawny¹³.

Zobowiązanie powstające wskutek zawarcia porozumienia wekslowego jest związane z istnieniem innego stosunku prawnego, w ramach którego istnieje zabezpieczona wekslem wierzytelność. Pomiędzy stronami istnieją więc dwa równoległe stosunki prawne, a co za tym idzie – wierzycielowi przysługują dwa niezależne roszczenia. Wierzyciel ma możliwość wyboru dochodzonego roszczenia. W przypadku odmowy zaspokojenia jednego, ma możliwość dochodzenia roszczenia drugiego. Teza ta znalazła odzwierciedlenie w orzecznictwie, np. w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 9 kwietnia 1962 r. 4 CR 751/61: „Jeżeli powód żądał w pozwie wydania nakazu zapłaty na podstawie weksla, a w postępowaniu wywołanym wniesieniem zarzutów przeciwko nakazowi zapłaty oparł swe żądanie także na stosunku zobowiązaniowym, który go łączy z pozwanym, to zachodzi dopuszczalna zmiana prawnej i faktycznej podstawy żądania. W takim przypadku sąd rozpoznaje nie tylko roszczenie wekslowe, lecz także zarzuty przeciw nakazowi zapłaty wywodzące się z roszczenia powoda, które ma źródło w stosunku prawnym stanowiącym podstawę wręczenia weksla.”¹⁴ W tym właśnie w głównej mierze realizuje się gwarancyjna funkcja weksla in blanco jako środka zabezpieczającego wierzytelność.

Z zabezpieczającej funkcji weksla niezupełnego wynika, że uprawnienie do jego wypełnienia oraz inkorporowana w nim wierzytelność istnieją po to, aby ułatwić zaspokojenie wierzyciela w stosunku podstawowym, dlatego wygaśnięcie stosunku podstawowego powoduje wygaśnięcie uprawnienia do wypełnienia weksla i obowiązek zwrotu wystawcy weksla niezupełnego¹⁵.

IV

W wekslu poza obowiązkowymi składnikami można zamieszczać dodatkowe zastrzeżenia zwane klauzulami wekslowymi. Mają one uzupełniać i kształtować treść zobowiązania wekslowego, zgodnie z indywidualnymi potrzebami uczestników obrotu. Wśród klauzul odnoszących się do samego zobowiązania wekslowego można wyodrębnić trzy grupy:

- 1) klauzule o dokładnie określonym przez prawo wekslowe wpływie,
- 2) klauzule, które prawo wekslowe nakazuje uznać za nienapisane,
- 3) klauzule, które unieważniają weksel.

W przypadku weksla własnego niezupełnego najbardziej rozpowszechnionymi w obrocie ze względu na jego gwarancyjną funkcję są klauzule „nie na zlecenie” – art. 11 pr. weksl. oraz „bez protestu” – art. 46 pr. weksl.

Klauzula „nie na zlecenie” zakazuje przenoszenia weksla drogą indosu i ogranicza obrót weksla do przelewu. Weksle z tą klauzulą określane są jako weksle imienne lub recta weksle, natomiast klauzula „bez protestu” zwalnia posiadacza od obowiązku sporządzenia protestu z powodu nieprzyjęcia lub niezapłacenia przez wystawcę weksla (własnego) jako warunku zwrotnego poszukiwania, czyli roszczenia regresowego w stosunku do swoich poprzedników¹⁶. Wydaje się, że uprawnienie do wypełnienia weksla obejmuje tylko elementy obligatoryjne wymienione w art. 1, natomiast do zamieszczania klauzul wymagana jest zgoda dłużnika, przy czym może to być zgoda dorozumiana, wynikająca np. ze stałej praktyki¹⁷. Zamieszczenie takiej klauzuli bez zgody dłużnika nie powoduje nieważności uzupełnionego weksla, lecz dłużnik odpowiada wówczas w granicach wyznaczonych porozumieniem¹⁸.

V

Uzupełnienie weksla in blanco musi nastąpić najpóźniej:

- 1) przed złożeniem protestu pod rygorem jego bezskuteczności, późniejsze uzupełnienie weksla nie sanuje nieważności protestu,
- 2) w chwili dochodzenia praw z weksla nie można więc dochodzić praw z weksla niezupełnego¹⁹.

Poza kwestiami podanymi powyżej chwila uzupełnienia weksla nie ma znaczenia prawnego, uzupełnienie weksla in blanco przed chwilą miarodajną, w myśl zasad wyżej podanych, powoduje skutki ex tunc, czyli ma takie znaczenie, jakby weksel w chwili podpisania był uzupełniony, o ile uzupełniona treść weksla odpowiada wymogom art. 1020 pr. weksl.

W doktrynie od lat prowadzony jest spór dotyczący poglądów na charakter prawny weksla in blanco i określenia samego momentu jego powstania.

Za bezsporne przyjmowane jest, że z powstaniem zobowiązania z weksla wiąże się powstanie sformalizowanego dokumentu o ściśle przez prawo określonej treści oraz złożenie podpisu przez dłużnika.

Ścierają się ze sobą zasadniczo dwie skrajne teorie, a mianowicie teoria kreacyjna oraz teoria umowna. Teoria kreacyjna ma swój rodowód w doktrynie prawa niemieckiego i charakteryzuje ją istotne ograniczenie zarzutów wekslowych, jakie może podnosić dłużnik wekslowy w stosunku do posiadacza weksla, co jest konsekwencją twierdzenia, że zobowiązanie wekslowe powstaje z chwilą wystawienia dokumentu w sposób prawem przewidziany przez czynność prawną jednostronną o charakterze abstrakcyjnym, oderwanym od swej przyczyny gospodarczej, tak że ważność i istnienie *causa* nie ma wpływu na istnienie i ważność zobowiązania wekslowego²¹, natomiast wedle teorii umownej, do powstania zobowiązania wekslowego konieczne jest nie tylko wystawienie samego dokumentu, ale istnienie umowy między jego wystawcą i odbiorcą. Umowa ta jest czynnością kauzalną opartą na przyczynie gospodarczej i dopiero w dalszych etapach obiegu dokumentu zobowiązanie zawarte w dokumencie odrywa się od tej przyczyny, stając się zobowiązaniem abstrakcyjnym, stąd też w konsekwencji inaczej oceniane są relacje między wystawcą weksla a wierzycielem bezpośrednim – remitentem oraz innymi posiadaczami²². Na gruncie tej teorii weksel in blanco określany jest jako zobowiązanie wekslowe warunkowe, które wywoła w pełni skutki prawne z mocą wsteczną, jeśli weksel zostanie wypełniony zgodnie z obowiązującym prawem²³.

Pomiędzy tymi teoriami zrodziły się teorie pośrednie, np. teoria dobrej wiary, upatrująca moment powstania zobowiązania wekslowego w chwili, kiedy dokument znalazł się w rękach osoby, która nabyła go w dobrej wierze, czy też teoria emisyjna, zakładająca, że dla powstania zobowiązania wekslowego niezbędne jest wydanie weksla przez wystawcę osobie, wobec której wystawca chce się wekslowo zobowiązać²⁴. Ta ostatnia teoria miała ugruntowaną pozycję w doktrynie w okresie międzywojennym: „Z podpisania i wręczenia wekslu in blanco powstaje zobowiązanie wekslowe natychmiast, chociaż weksel nie jest jeszcze wypełniony”²⁵, a także w judykaturze: „Tak zwany weksel in blanco zawiera już zobowiązanie wekslowe, gdyż uważa się, iż dokument został wręczony w zamiarze takiego zobowiązania przez podpisującego weksel.”²⁶

Rozpatrując weksel własny in blanco na płaszczyźnie zobowiązaniowego stosunku prawnego pomiędzy osobą podpisaną na wekslu a remitentem, powstającego przez zawarcie porozumienia wekslowego, należy stwierdzić, że najważniejsze są uprawnienie kształtujące, czyli prawo uzupełnienia weksla oraz wierzytelność wekslowa o zawieszony skuteczności²⁷. Przysługująca wierzycielowi kompetencja do przekształcenia stosunku zobowiązaniowego w zobowiązanie wekslowe jest uprawnieniem kształtującym, pozwalającym zmienić stosunek zobowiązaniowy w zakresie przedmiotowym poprzez zmianę wierzytelności wekslowej o zawieszony skuteczności w wierzytelność wekslową w pełni skuteczną²⁸.

Kontrowersyjny jest także charakter prawny weksla in blanco, a wynika to z dwu przeciwstawnych koncepcji. Według jednej z nich, weksel ten jest w pełni wekslem i stosują się do niego przepisy prawa wekslowego, natomiast inna koncepcja wyraża pogląd, że do momentu wypełnienia weksel in

blanco nie jest jeszcze wekslem, lecz umową sui generis, która powstaje z momentem podpisania weksla²⁹. Ta swoista umowa jest umową dwustronnie zobowiązującą, w myśl której podpisujący zobowiązuje się zapłacić za weksel wypełniony zgodnie z porozumieniem i przepisami prawa wekslowego, a osoba, której weksel wręczono, nabywa uprawnienie do żądania zapłacenia weksla, pod warunkiem, że wypełni go zgodnie z porozumieniem i zasadami prawa wekslowego³⁰.

Obieg takiego weksla niezpełnego odbywa się na zasadzie cesji unormowanej w prawie cywilnym, co oznacza przekazanie przez zbywcę (cedenta) na rzecz nabywcy (cesjonariusza) tylko tych praw wynikających z weksla, jakie miał zbywca (cedent). Przeniesienie praw może nastąpić także w inny sposób, np. w drodze spadkobrania. Wierzyciel (cedent) uprawniony z weksla może bez zgody dłużnika wekslowego przenieść wierzytelność na osobę trzecią, wystarczy wzmianka na wekslu lub na jego odwrocie, np. „ustępuję na rzecz Y – X”, natomiast za przelew nie może być uznany indos in blanco, gdyż nie wymienia osoby cesjonariusza³¹. Posługiwanie się przelewem jest jedynym sposobem, aby remitent weksla in blanco z zakazem indosowania mógł przenieść prawa z weksla na inny podmiot, akurat w tym przypadku bez względu na to, czy weksel niezpełny jest już wypełniony, czy też nie.

Cedent, przekazując weksel niezpełny cesjonariuszowi, powinien przekazać także deklarację wekslową, a gdy nie była sporządzona – ustną informację o treści porozumienia wekslowego między wystawcą a remitentem, co pozwoliłoby na uzupełnienie weksla zgodnie z porozumieniem; cesjonariusz mimo to powinien z ostrożności uzyskać informacje od wystawcy o zakresie odpowiedzialności wynikającej z weksla³².

Przyjmuje się powszechnie, że kolejny nabywca niewypełnionego weksla in blanco nie ma więcej praw niż jego poprzednik, dlatego też powinien stosować się do porozumienia wekslowego zawartego z wystawcą weksla niezpełnego. Dłużnik będzie mógł względem tego nabywcy podnieść zarzut, że nie zastosował się do porozumienia zawartego z remitentem. Pod tym względem obieg weksla in blanco niewypełnionego różni się od ogólnych zasad prawa wekslowego i ten, kto nabywa weksel in blanco niezpełniony zdaje sobie sprawę, że nie może korzystać z ułatwień, jakie prawo przewiduje dla obrotu wekslowego³³. Chodzi mianowicie o to, że nie odnosi się do niego w tej fazie obrotu art. 10 pr. weksl.: „Art. 10 kwestii tej nie reguluje, bo jak wynika z materiałów genewskich [...] przepis art. 10 odnosi się wyłącznie do nabycia wekslu, podpisanego poprzednio in blanco, dopiero po jego uzupełnieniu. Toteż nabycie takiego wekslu in blanco przed jego uzupełnieniem należy, nawet jeśli zachowano formę indosu, oceniać według prawa powszechnego”³⁴.

Zupełnie odmienną natomiast jest sytuacja i jej ocena prawna, gdy prawa z wypełnionego weksla in blanco zostaną przeniesione przez indos i nabyte w dobrej wierze. Jak stanowi art. 10 pr. weksl., „nie można wobec posiadacza zasłaniać się zarzutem, że nie zastosowano się do tego porozumienia”, co oznacza, że kolejnym nabywcom nie można z reguły przeciwstawiać zarzutów subiektywnych, opartych na osobistych stosunkach dłużnika z pierwszym wierzycielem³⁵. Z przepisu wynika, że wyjątkowo można przedstawić te zarzuty wierzycielowi, który nabył weksel w złej wierze albo przy nabyciu dopuścił się rażącego niedbalstwa. Stanowisko nauki w powyższej materii występuje także w przeważającej większości w orzecznictwie, np. w wyroku Sądu Najwyższego Izby Cywilnej z dnia 12 maja 1999 r. II CKN 282/98: „Jeżeli weksel gwarancyjny wystawiony przez kredytobiorcę na zabezpieczenie kredytu zostanie przez pierwszego remitenta przeniesiony w drodze indosu, to osoba,

przeciwko której indosatariusz dochodzi praw z weksla, nie może wobec niego zastrzegać się zarzutami opartymi na kwestionowaniu ważności umowy kredytowej, także wynikającymi z art. 36 i 37 k.r.o.”³⁶

Jedyna różnica między wekslem, który powstał przez uzupełnienie weksla in blanco, a wekslem od początku pełnym polega na tym, że zarzut wypełnienia niezgodnego z porozumieniem reguluje art. 10 pr. weksl., który zapewnia nabywcy słabszą ochronę niż art. 17 pr. weksl., w pełni nadający wiarytelności wekslowej charakter abstrakcyjny.

VII

W dzisiejszym obrocie weksle nie występują tak często, jak to miało miejsce w II Rzeczypospolitej. Weksel jest praktycznie stosowany sporadycznie, jest to niewątpliwie konsekwencją zaniku obrotu wekslowego przez dziesięciolecia gospodarki nakazowo-rozdzielczej, a po powrocie do gospodarki po części rynkowej okazało się, że posługiwanie się wekslem, a szczególnie wekslem trasowanym, nie należy do standardów umiejętności dzisiejszych przedsiębiorców. Wyjątkiem od tej reguły jest właśnie weksel własny niepełny, stosowany szeroko w obrocie bankowym ze względu na swą funkcję gwarancyjną jako formę zabezpieczenia kredytu. Banki stosują weksel własny in blanco jako zabezpieczenie samodzielne przy stosunkowo niewysokich kredytach, natomiast przy zaciąganiu znacznie większych zobowiązań pieniężnych stosowany jest wspólnie z awalem i innymi zabezpieczeniami, głównie rzeczowymi. Wynika to mianowicie z tego, że weksel własny in blanco nie jest najlepszym zabezpieczeniem wiarytelności, ponieważ nie zwiększa zakresu majątku, do którego wierzyciel może skierować potencjalną egzekucję, ani nie daje pierwszeństwa przed innymi wierzycielami. Jednakże z powodu szybkości, prostoty ustanowienia takiego zabezpieczenia i niskich kosztów z tym związanych, w stosunkach bankowych weksel własny in blanco występuje powszechnie.

Powyższe cechy jednak nie przeważają o wyborze tego środka zabezpieczającego wiarytelność. Decyduje o tym atut weksla niepełnego jako instytucji zabezpieczającej, który jest stosunkowo prostą i szybką drogą realizacji zabezpieczenia dzięki trybowi nakazowemu postępowania oraz natychmiastowej wykonalności nakazu zapłaty. Weksel in blanco po uzupełnieniu stawia wierzyciela w korzystniejszej sytuacji wobec dłużnika, niż by to wynikało z niewekslowego stosunku między nimi, który był przyczyną wręczenia weksla niepełnego. Wynika to z abstrakcyjnego charakteru zobowiązania wekslowego ograniczającego liczbę zarzutów, które może podnieść dłużnik przeciw wierzycielowi.

W zasadzie powyższe uwagi nie dotyczą banków, które głównie stosują tę formę zabezpieczenia, mianowicie chodzi o sytuację, gdy bank, dochodząc swej wiarytelności zabezpieczonej wekslem in blanco, może wystawić bankowy tytuł egzekucyjny. Z takiej możliwości bank korzysta w pierwszym rzędzie, natomiast gdy oświadczenie o poddaniu się egzekucji dłużnika (art. 97 pr. bank. z dnia 29 sierpnia 1997 r. tekst jedn.: Dz.U. z 2002 r. Nr 72, poz. 665) utraciło swoją ważność lub na etapie kredytowania na skutek uchybień w ogóle go nie odebrano, bank może wypełnić weksel in blanco zgodnie z porozumieniem wekslowym i wystąpić o wydanie nakazu zapłaty.

Przypisy

1 W.Opalski, [w:] T.Komosa, W.Opalski, Prawo wekslowe, Prawo czekowe, Komentarz, Warszawa 1997, s. 9.

- 2 H.Piekarczyk, *Weksel, Poradnik praktyczny*, Warszawa 1998, s. 10.
- 3 W.Grzegorzczak, *Weksle i czeki w obrocie gospodarczym*, Łódź 1993, s. 5.
- 4 P.Machnikowski, *Weksel własny in blanco*, Warszawa 2002, s. IX.
- 5 Tamże.
- 6 W.Łatała, *Prawo wekslowe*, [w:] *Prawo papierów wartościowych*, red. S. Włodyka, Kraków 1996, s. 127.
- 7 W.Opalski, [w:] T.Komosa, W.Opalski, *Prawo wekslowe...*, s. 41.
- 8 I.Heropolitańska, E.Borowska, *Kredyty i gwarancje bankowe*, Warszawa 1992, s. 100.
- 9 W.Opalski, [w:] T.Komosa, W.Opalski, *Prawo wekslowe...*, s. 41.
- 10 OSN 1964, nr 2, poz. 27.
- 11 OSA 2001, nr 7-8, poz. 37.
- 12 P.Machnikowski, *Weksel własny...*, s. 253-254.
- 13 Tamże, s. 253.
- 14 OSN 1964, z. 12, poz. 260.
- 15 Tamże.
- 16 W.Łatała, *Prawo wekslowe*, [w:] *Prawo papierów wartościowych...*, s. 151.
- 17 W.Opalski, [w:] T.Komosa, W.Opalski, *Prawo wekslowe...*, s. 43.
- 18 Tamże.
- 19 Tamże, s. 44.
- 20 I.Rosenblüth, *Prawo wekslowe, Komentarz*, Kraków 1936 (przedruk Warszawa 1994), s. 74.
- 21 W.Opalski, [w:] T.Komosa, W.Opalski, *Prawo wekslowe...*, s. 12.
- 22 Tamże.
- 23 A.Szpunar, *Obieg weksla in blanco*, PUG 1991, nr 10, s. 162 i nast.
- 24 W.Opalski, [w:] T.Komosa, W.Opalski, *Prawo wekslowe...*, s. 13.
- 25 I.Rosenblüth, *Prawo wekslowe...*, s. 73.
- 26 Orzeczenie SN z dnia 1 marca 1935 r. C I 2022/34, Zb. Orz. 1936, z. II, poz. 45.
- 27 P.Machnikowski, *Weksel własny...*, s. 254.
- 28 Tamże.

29 W.Opalski, [w:] T.Komosa, W.Opalski, Prawo wekslowe..., s. 44.

30 Tamże.

31 H.Piekarczyk, Weksel..., s. 123.

32 Tamże, s. 144-145.

33 A.Szpunar, Obieg weksla..., s. 163.

34 I.Rosenblüth, Prawo wekslowe..., s. 79.

35 A.Szpunar, Obieg weksla..., s. 165.

36 OSNC 1999, nr 12, poz. 207.